

... så vi kan fastholde håbet

Prædiken 2. søndag i advent (I), 9. dec. 2012 i Gratiakirken. Leif G. Jensen
Salmer 62, 71v2-3, O kom, Immanuel, 229, 232. Læsninger: Es 11,1-10. Rom 15,4-9. Luk 21,25-36.

Esajas 11,1-10

Men der skyder en kvist fra Isajs stub, et skud gror frem fra hans rod. Over ham hviler Herrens ånd, visdoms og indsigts ånd, råds og styrkes ånd, kundskabs og guds frygts ånd; han lever og ånder i frygt for Herren. Han dømmes ikke efter, hvad hans øjne ser, fælder ikke dom efter, hvad hans ører hører; han dømmes de svage med retfærdighed, fælder retfærdig dom over landets hjælpeløse. Han slår voldsmanden med sin munds stok, og med læbernes ånde dræber han den uretfærdige; retfærdighed er bæltet om hans lænder, trofasthed bæltet om hans hofter. Ulven skal bo sammen med lammet, panteren ligge sammen med kiddet; kalv og ungløve græsser sammen, en lille dreng vogter dem. Koen og bjørnen bliver venner, deres unger ligger sammen, og løven æder strå som oxen. Spædbarnet leger ved slangens hule, det lille barn stikker sin hånd ind i hugormens hul. Ingen volder ondt eller ødelæggelse på hele mit hellige bjerg; for landet er fyldt med kundskab om Herren, som vandet dækker havets bund. På den dag skal Isajs rodskud stå som et banner for folkeslagene; til ham skal folkene søge, og hans bolig skal være herlighed.

Hvad kan vi bruge sådan en profeti til? Det fortæller apostelen Paulus os i søndagens brevlæsning fra Romerbrevet: "Alt, hvad der tidligere er skrevet, er jo skrevet, for at vi skal lære af det, så vi med udholdenhed og med den trøst, som Skrifterne giver os, kan fastholde håbet" (Rom 15,4) - Når vi lærer af det, der er skrevet i Bibelen, kan det give os udholdenhed, hvor vi ellers ville have givet op, og trøste os, hvor vi ellers ville være lammet af bedrøvelse. Og da lever vi med håb, et godt og stærkt håb!

1. Der skyder en kvist fra Isais stub

Det første, som nu vil flytte ind i vores tanker, er dette ord: "Men der skyder en kvist fra Isajs stub, et skud gror frem fra hans rod."

Guds folk følte, at de var som en fældet skov uden håb. Isai var far til kong David. Men kongedømmet var faldet. Stubben så livløs ud. De havde ingen fremtid. Sådan kan vi også have det som kristne. Vi er magter ikke vores liv. Men Gud siger til os: "En kvist skyder fra Isais stub. Et skud gror frem fra hans rod." Den stub, vi troede var død og ved at rådne op, er levende. Isais rodskud er Messias, Jesus Kristus, Guds egen Søn. Han bliver født i Betlehem. Det lærer profet-ordet os.

Jeg mærker trøst og udholdenhed spire frem. For kan det ikke give en skovarbejder udholdenhed og trøst, når han får at vide, at de fældede træers rodnet er levende, så de kan skylde på ny? - Det kunne han jo ikke sige sig selv. For normalt rådner den gamle stub. Men ikke her. Her skyder den et frisk skud. Så ved skovarbejderen, at der er håb for skoven. Og han kan arbejde med udholdenhed. Det trøster ham, selv om han kun ser stubbe, hvor han ønskede, der var skov. - Guds levende ord har atter og atter givet tro og håb til mennesker, som befandt sig i håbløshed: til en ældre syg kvinde; til en mand i fyrrerne; til et barn og nogle unge, som var ved at opgive at være kristne. Her skyder Jesus Kristus frem som en kvist af Isajs stub. Guds løfter i Gamle Testamente var ikke tomme, men fulde af liv. De gik i opfyldelse, da Gud sendte sin Søn. Og de går i opfyldelse i vore liv, når Gud giver os trøst og udholdenhed. Sådan er den Bibel, som Gud har givet os.

2. Han lever og ånder for Herren

Det andet, profetens ord lærer os, er: at der dette skud og denne kvist er anderledes, end vi er: "Over ham hviler Herrens ånd, visdoms og indsigts ånd, råds og styrkes ånd, kundskabs og guds frygts ånd; han lever og ånder i frygt for Herren."

Herrens Ånd hviler over ham. Han har visdom og indsigt – hele tiden. Og han lever og ånder i frygt for Herren. Sådan er vi ikke, desværre. Vi har ikke den fulde visdom og indsigt. Selv om vi er kristne og tror på Gud, kender vi også til at leve og ånde for alt muligt andet, end det, vi skulle leve for. Men her er en, som lever, som har visdom, og som bruger den rigtigt og godt. Jesus bekræfter det for os i Lukas 4, da han er til gudstjeneste i Nazareth. Han får profeten Esajas bogrulle og læser op og siger: *Herrens ånd er over mig, fordi han har salvet mig. Han har sendt mig for at bringe godt budskab til fattige, for at udråbe frigivelse for fanger og syn til blinde, for at sætte undertrykte i frihed, for at udråbe et nådeår*

fra Herren. ... I dag er dette skriftord gået i opfyldelse i jeres ører (Luk 4,18ff). Jesus er vores Frelser. Og det betyder, at han lever til gavn for os. Det var derfor Guds søn blev menneske og kom til os.

Nu kommer også dette ord ind i vore tanker. Og hvor det trøster! Når Gud fortæller os det, kan vi holde ud, fordi Jesus er hos os. Vi kan holde modet oppe, fordi han kommer os. Han følges med os, ligesom han efter sin opstandelse fulgtes med to Emmaus-disciple, for hvem alt var blevet håbløst. Han viste dem, at det håbløse netop var deres håb. De følte alt håbløst, fordi Jesus var død. Men da Jesus åbnede Skrifterne for dem og lærte dem, at han måtte dø for at blive deres frelser, fik de håbet tilbage. Jo, Jesus Kristus lever og ånder for at være vores frelser. Han kommer også til os når livet er aller mest vanskeligt. Sådan var han jo også engang sammen med en røver. Og det, røveren ikke kunne sige sig selv, det sagde Jesus til ham: *"I dag skal du være med mig i Paradis."* Det siger han også til dig.

Jeg mærker igen at håbet vokser. Hvis Jesus kunne overvinde Emmaus-disciplenes håbløshed og røverens ulykke, da har jeg også håb. Så er der fremtid og håb for mig her i livet. For han går med. Og der er fremtid og håb, når jeg skal dø. For jeg dør hjem til Jesus i Paradis.

3. Han redder de hjælpeløse

Profeten siger for det tredje: *"Han dømmes ikke efter, hvad hans øjne ser, fælder ikke dom efter, hvad hans ører hører; han dømmes de svage med retfærdighed, fælder retfærdig dom over landets hjælpeløse. Han slår voldsmanden med sin munds stok, og med læbernes ånde dræber han den uretfærdige; retfærdighed er bæltet om hans lænder, trofasthed bæltet om hans hofter."*

Igen lærer vi noget, som vi ikke kan sige os selv. Vi bedømmer jo alt efter, hvad vi ser og hører. Og derfor tænker vi, at svage mennesker må gå til grunde, og at hjælpeløse har ikke nogen fremtid. Men her tager vi fejl. Netop de hjælpeløse har en fremtid. Det går dem ikke, som man skulle tro. For Jesus tager sig af dem. Det gør han!

Når du er hjælpeløs, fordi din svaghed stammer fra din skyld og din overtrædelse og fra alt det, du gjorde forkert – og du ved det – da dømmes Jesus dig ikke efter, hvad han ser og hører hos dig, men efter, hvad han har gjort for dig som din Frelser. Han tager sig af dig. Når den viden rykker ind i mine tanker og fylder mit sind, giver den udholdenhed og trøst. Jeg mærker, at jeg ikke skal give op. Du skal heller ikke give op. For Jesus er her med trøst og med frelse. Det er han virkelig. Håbet bliver igen stærkt, og vi får nyt mod.

4. Han kommer med Fred

Til sidst siger profetordet til os: *"Ulven skal bo sammen med lammet, panteren ligge sammen med kuddet; kalv og ungløve græsser sammen, en lille dreng vogter dem. Koen og bjørnen bliver venner, deres unger ligger sammen, og løven æder strå som oxen. Spædbarnet leger ved slangens hule, det lille barn stikker sin hånd ind i hugormens hul. Ingen volder ondt eller ødelæggelse på hele mit hellige bjerg; for landet er fyldt med kundskab om Herren, som vandet dækker havets bund."*

Heller ikke det kunne jeg sige mig selv. Fred i hele skabningen. Og fred mellem Gud og mennesker! De, som ellers ikke kan sammen, de lever sammen. Ulven og lammet, ungløven og kalven, det lille barn og hugormen. Gud åbner med disse billeder den evige salighed for os. Sådan vil det blive. Det lærer han os. Når sådanne løfter bliver aktiv viden i mine tanker, kan jeg holde ud at leve i denne verden, selv om her er krigslignende forhold, had og strid. For Gud lover os, at freden vil komme! Når Jesus kommer anden gang, kommer han med forløsning og frelse for alle, som venter på ham i tro.

Men det fantastiske er også, at denne fred allerede begynder her og nu. For var det ikke i Betlehem, at englens sang: *"Ære være Gud i det højeste, og fred på jord hos mennesker med Guds velbehag!"*? Jesu fødsel i Betlehem bringer fred til hyrder og til os. Og sagde Jesus ikke til sine disciple, da han kom til dem påskedag: *"Fred være med jer!"*? Og derpå sendte han dem ud i verden med den fred. - Jo, evangeliet giver os freden allerede i dag. Vi ejer Guds fred ved troen på Jesus. Vi har fred med Gud og fred med hinanden. Forsoningen, som Jesus har givet os ved sin død og opstandelse, gør, at vi kan være hos Gud. Vi kan hvile hos ham. Og forsoningen gør også, at fjendskab og frygt her i verden kan overvindes, når vi sammen tror på Jesus Kristus. Da hører vi sammen på tværs af alt, hvad der ellers vil skille os ad: alder, kultur, skyld og synd. Her er kilden til, at vi i udholdenhed må arbejde på forsoning og fællesskab i vores familie og menighed og overalt, hvor vi lever. Det kan vi gøre med håb.

Udholdenhedens og trøstens Gud give jer ét og samme sind, sådan som Kristus Jesus vil det, så I enigt med én mund lovpriser Gud, vor Herre Jesu Kristi fader! Tag derfor imod hinanden, ligesom Kristus har taget imod jer til Guds ære (Rom 15,5). Amen.

